

השומאל. באותו זמן שמתקשטת בלבושים הללו של כפרה, נאמר בה ותלבש אסתר מלכות, ובהם נכנסת לפני ולפנים. זהו שכתוב ותעמד בחצר בית המלך הפנימית, ובהם נשאה חן בעיניו, וסוד הדבר - וראיתה לזכר ברית עולם, ומיד אדנ"י שמעה אדנ"י סלחה אדנ"י הקשיבה ועשה אל תאחר.

פורים נקראת על שם יום הפורים, שעתידים להתענג בו, ולשנות אותו מענוי לענג, ומה שהיא שכינה אסור בו נעילת הסנדל, באותו זמן נאמר בה מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענג ושמחה, וכמה טובות מזמנות אליה, וזה יהיה בזמן הגאולה במהרה.

ומי גרם ענוי לשכינה בגלות? אלא סוד הדבר, ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת, משום שנכנסת בלי בעלה, שנאמר בו מימינו אש דת למו, שבטלו בה תורה, וזה גרם אכדן של בית ראשון ושני, זהו שכתוב וכאשר אבדתי אבדתי. ועם כל זה, אף על גב שנכנסה בלי בעלה, שהוא דברי תורה, עם כל זה נכנסה עם האבות, שהם שלשת ימים לילה ויום שהתענתה בהם, והם עדים שהעלמה נכנסה עמו למלך. זהו שכתוב ובה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך, שאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמו שבערב היא באה נערה בתולה ודאי, כך גם בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, ומעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר, ומשום זה ישראל אומרים בכל

זהב מסטרא דשמאלא, בההוא זמנא דאתקשטת באלין לבושין דכפרה אתמר בה (אסתר ה א) ותלבש אסתר מלכות, ובהון עאלת לפני ולפנים, הדא הוא דכתיב (שם) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית, ובהון נשאה חן בעיניו, ורזא דמלה וראיתה לזכור ברית עולם (בראשית ט טו), ומיד אדנ"י שמעה אדנ"י סלחה אדנ"י הקשיבה ועשה אל תאחר (דניאל ט ט).

פורים אתקריאת על שם יום הפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנווי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי ושכינתא אסור ביה נעילת הסנדל, בההוא זמנא אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, וענוגא וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא.

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד טו), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב (אסתר ד טו) וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת באבהן, דאינון שלשת ימים לילה ויום דאתענת בהון, ואינון סהדין דעולימתא עאלת ביה למלכא, הדא הוא דכתיב (שם ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך דאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמה דבערב היא באה נערה בתולה ודאי, הכי נמי בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, וסהדין עלה דלא חליפת ליה היא ובנהא באחרא, ובגין דא ישראל אמרין בכל

יום שמע ישראל יהו"ה אלהינו
 יהו"ה אחד, שמ"ע אה"ד, ש"ם
 א"ח ע"ד, א"ח שומר אותה,
 משום שאח לצרה יולד, ועליו
 נאמר אתה סתר לי, ברנף אתה
 בבאך, יהודה אתה יודוך אחיך,
 משום שבו יהו"ה ובו ד', בו היא
 שמונה.

ועליו נאמר ויהי אמן את הדסה,
 הוא אמן שלה והיא אמונה שלו,
 וזהו שנאמר כאשר היתה באמנה
 אתו, ולא נגע בה הנכרי שהיא
 אחשוורוש, משום שאח עמה
 ודאי, והוא הסתיר אותה ממנו.
 במה הסתיר אותה ממנו? בנקדה
 שהיא קוץ של האות ד' מן
 אחד, א"ח שומר ד' שלא יקרב
 אחר אליה. זהו שכתוב אני
 יהו"ה הוא שמי וכבודי לא אחר
 לא אתן, והנקדה הזו היא אות
 ברית, שבה נשתלם א"ח לעשר,
 ובה נעשה י', ומי שמשקר בכרית
 מילה, גורם שתסתלק ממנו
 שכנינה, שהיא היחוד של הקדוש
 ברנף הוא, ושולט עליו ש"ד
 שהוא אחר.

נדאי י' של שדי, היא קוץ מן ד'
 של אחד, ואם משקר, העביר קוץ
 מן ד' מן אחד ונשאר אחר,
 ומשום זה אמר הכתוב לא
 תשתחוו לאל אחר וגומר,
 ובאותו זמן ששולט על אדם שד
 שהוא אל אחר, הוא משתעבד
 בו בכל מיני ענויים, וחטא זה
 גרם לישראל שישתעבדו בהם
 אמות העולם.

וכי ששומר אות הכרית בכל
 מקום שהוא, בין בכרית מילה
 בין בשבת וימים טובים, הקדוש
 ברנף הוא שומר אותו בגללה
 בכל מקום, ומכסה עליו
 משונאיו, כמו שמשה נאמר בו

ביה (תהלים צא א) בצל שד"י

יומא שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה
 אחד, שמ"ע אה"ד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח
 נטיר לה, בגין דאח לצרה יולד (משלי יז
 יז). ועליה אתמר (תהלים לב ז) אתה סתר לי, ברנף
 אתה בבאך (דברים כח ו), יהודה אתה יודוך
 אחיך (בראשית מט כח), בגין דביה יהו"ה וביה ד',
 ביה איהי נטירא.

ועליה אתמר (אסתר ב ז) ויהי אמן את הדסה,
 הוא אמן דילה ואיהי אמונה דיליה,
 ודא איהו דאתמר (שם כ) כאשר היתה באמנה
 אתו, ולא נגע בה נוכראה דאיהו אחשוורוש,
 בגין דאח עמה ודאי, ואיהו סתיר לה מגיה,
 במאי סתיר לה מגיה בנקודה דאיהי קוצא
 דאת ד' מן אחד, א"ח נטיר ד', דלא יתקריב
 לגבה אחר, הדא הוא דכתיב (ישעיה מב ח) אני
 יהו"ה הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן, והאי
 נקודה איהי אות ברית, דבה אשתלים א"ח
 לעשר, ובה אתעביד י', ומאן דמשקר בכרית
 מילה גרים לאסתלקא מיניה (דף נח
 ט"ו) שכנינתא, דאיהי יחודא דקודשא ברנף
 הוא, ושליט עליה ש"ד דאיהו אחר.

נדאי י' דשדי, איהי קוצא מן ד' דאחד, ואם
 משקר אעבר קוצא מן ד' מן אחד
 ואשתאר אחר, ובגין דא אמר קרא (שמות לד
 יד) לא תשתחוו לאל אחר וגומר, ובההוא
 זמנא דשולטא על בר נש שד דאיהו אל אחר,
 איהו משתעבד ביה בכל מיני ענויין, וחובא
 דא גרם לישראל לאשתעבדא בהון אומין
 דעלמא.

ומאן דנטיר אות ברית בכל אתר דאיהי, בין
 בכרית מילה, בין בשבת וימין טבין,
 קודשא ברנף הוא נטיר ליה בגינה בכל אתר,
 ומכסי עלוי משנאוי, פגוונא דמשה דאתמר